

Dídac Rocher Música

« Sempre he llegit poesia, però no recordo mai haver-ne llegit un llibre de dalt a baix sencer, començant per la primera pàgina »

La poesia és com un bàlsam, per molt dura que sigui

Text i foto: **Sebastià Bennasar**

Dídac Rocher (Arenys de Mar, 1978) ha escollit un camí complicat en el món de la música, tant per la tradició que arrossegam com pel moment que vivim: fer discs en els quals la poesia catalana contemporània tingui un pes essencial. *El nus* va ser el seu primer treball discogràfic i ara s'ha tancat a l'estudi per enllestir el segon. De la unió de poesia i música és d'on neixen les seves creacions i les adaptacions de poemes, com ara els de Sebastià Alzamora, Jaume Pons i Ponç Pons.

Vau començar com a poeta, però ara sembla que heu deixat la poesia entesa de manera convencional i que la difoneu -la vostra i la dels altres- per mitjà de la música. Tot i aquesta trajectòria, us agradaria publicar-ne cap llibre?

Potser m'agradaria publicar el darrer recull que vaig fer quan escrivia poesia convencional, que es deia *Condicció amant*, que sí que he utilitzat en algun recital. Aquest sí que m'agradaria publicar-lo algun dia, però des que vaig començar a fer cançons amb lletres meves no n'he tornat a escriure més, només algun grapat de poemes, perquè el que faig ja és escriure pensant en cançons.

Hi ha cap poeta més fàcil que altres a l'hora de musicar-ne els poemes?

No n'hi ha cap de més fàcil o de més difícil: els poemes que he musicat han sorgit quan anava llegint els llibres que tenia a casa. D'una manera natural, la cançó ha vingut tota sola i ha estat molt fàcil musicar-lo. Per exemple, Ponç Pons -que és un poeta més complicat que no pas Joan Mar-

garit-, per a mi ha tingut la mateixa dificultat i, malgrat això, m'ha vingut la melodia amb una certa facilitat.

Vós heu musicat alguns dels més grans poetes de la llengua catalana i altres que encara cerquen la seva consagració. Això us ha dut a la coneixença de molts d'ells. Com ha estat la resposta?

Per a mi ha estat sensacional poder conèixer els poetes i contactar-hi. Jo sempre he llegit els poetes i són una gent especial: conèixer-los ha estat molt inte-

ressant i m'ha fet molta il·lusió arribar-hi per mitjà de les cançons. La resposta sempre ha estat molt bona: són molt oberts i m'han animat molt a continuar aquest procés.

Fins ara, ens havíeu deixat un primer disc d'estudi, però aquests dies estau acabant l'enregistrament del segon, *Porpra*. Què ens en podeu dir?

Són una dotzena de cançons que he preparat des del sorgiment de l'altre disc i inclou nou temes propis i tres poemes musicals: un de Carles Riba, la tanka

que obre *Les elegies de Bierville*; un de Ponç Pons i un altre de Palau i Fabre. La producció és molt semblant a la del disc anterior, ambiciosa, i tinc la col·laboració de Maria Rodés i de Jaume Compte en algun dels temes.

En aquest treball hi haurà més cançons pròpies. Hi ha cap vincle en el conjunt del treball?

Hi ha més coherència i unitat des de tots els punts de vista, tant en el so com en la melodia i en les lletres de les cançons, i aquestes cançons estan més a prop de la poesia que escrivia, una poesia minimalista i que busca l'essencial de la meua veu poètica pròpia. Com gairebé sempre, hi ha una reflexió amorosa, però també hi ha relacions sobre l'escriptura i sobre la creació. Crec que serà un disc molt existencial.

I ara la pregunta del milió: què és la poesia per a vós?

Jo sempre he llegit poesia, però no recordo mai haver-ne llegit un llibre de dalt a baix sencer, començant per la primera pàgina. La poesia és el recurs on sempre acuts a llegir i a esplaiar-te, és com una mena de bàlsam que, per molt dura que sigui, et fa sentir bé.

Hi ha cap poeta que sempre hauríeu volgut musicar i encara no heu pogut fer-ho?

Sí. El meu poeta preferit és Vicent Andrés Estellés. La seva poesia t'arriba amb molta força, però encara no l'he musicat, i això que els meus pares eren amics seus i ell venia per casa, i també que és el poeta que més he llegit. Estellés és molt potent llegit i dit, i potser algun dia m'atreveixi a fer-ho.

En els darrers temps, sembla que hi ha un ressorgiment especial de la poesia dita i cantada i vós hi heu participat...

Jo no estic gaire vinculat a Barcelona perquè no hi visc, però sí que tenc relació amb Josep Pedrals i amb Jaume Pons Alorda i tota aquesta colla, que és on es respira un ressorgiment de la poesia. Hi ha inquietud i molts poetes joves i hi ha un moviment poètic molt potent, igual que un ressorgiment de la cançó.

Això vol dir que estam fotuts com a país?

Sempre que hi ha una necessitat de lluitar i de resistir hi ha poetes, i bons, i per exemple això pot explicar l'aparició d'alguns poetes molt bons al País Valencià, i molts d'ells ben joves.